

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 13. Marts 1867 angaaende Skibes Maaling.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 185).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Hjælpeforanstaltninger for Sejlskibserhvervet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5177; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 4082).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hendriksen): I min Forelæggelsestale har jeg meget nøje gjort Rede for Aarsagerne til Fremsættelsen af dette Lovforslag, for Hensigten med Forslaget og for Enkelthederne i det, saa jeg kan nu fatte mig i største Korthed. Jeg vil blot gerne have Lov til at henvende ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at Lovforslaget ogsaa indeholder Beskæftigelsesmomenter for danske Motorfabrikker, idet jeg gaar ud fra som givet, at man vil give dansk Arbejde Præference ved Købet af de Motorer, der nævnes i Lovforslagets § 8, og til hvis Anskaffelse de paagældende Redere kan faa Laan hos Staten.

Sejlskibserhvervet ser med Forventning og Fortrøstning hen til den høje Regering og den høje Rigsdag. Man stoler paa og haaber paa at møde Forstaaelse fra alle Sider, og dette Haab deler jeg. Det er en kritisk Situation for Sejlskibserhvervet; skal vi hjælpe dette Erhverv, maa vi hjælpe hurtigt.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Slebsager): Jeg vil gerne straks sige, at jeg ser med megen Sympati paa den Tanke, der ligger bag ved det foreliggende Lovforslag. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har ganske Ret i, at Sejlskibs-

erhvervets Stilling for Tiden er overordentlig vanskelig, ikke mindst paa Grund af, at man mangler Kapital til Skibenes Udrustning; og han har ligeledes Ret i, at det maatte anses for meget uheldigt, om Sejlskibserhvervet skulde dø ud, baade paa Grund af den Værdi, Sejlskibsflaaden har for Uddannelsen af vore Navigatorer — det kræves nemlig i Sønæringsloven, at man for at faa Navigatorbevis skal uddannes i Sejlskibe i en vis kortere eller længere Tid, og denne Uddannelse kan meget daarligt undværes —, og fordi det som fremhævet af den ærede Ordfører ogsaa vil medføre sociale Konsekvenser, om Sejlskibserhvervet faktisk og praktisk næsten uddør. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at en enkelt af Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag ikke er ny. Spørgsmaalet er allerede fremme. Jeg tænker her paa Forslaget om Laan til Anskaffelse af Motorer. Der har tidligere af Rigsdagen været bevilget 150 000 Kr. til dette Formaal, men Beløbet blev ikke brugt indenfor den fastsatte Tid, og jeg har derfor netop for nogen Tid siden anmodet Folketingets Finansudvalg om at stille Ændringsforslag til Finanslovsforslaget for 1927—28 om at stille 75 000 Kr. til Raadighed i Løbet af de kommende to Aar. Det er det Beløb, der henstaar ubrugt af de 150 000 Kr., men jeg erkender, at det er højest sandsynligt, at dette Beløb ikke vil være tilstrækkeligt, og jeg erkender tillige, at det baade af Hensyn til de mindre Sejlskibe, der sejler i indenrigsk Fart eller østersøisk Fart, og af Hensyn til de større Sejlskibe, som sejler i oversøisk Fart, er overmaade ønskelig, om der kunde træffes saadanne Bestemmelser, at en Del af disse Skibe kunde forblive paa danske Hænder og vedblivende sejle under dansk Flag, ikke mindst af Hensyn til Uddannelsen af vor Navigatorstand. Jeg stiller mig derfor velvilligt overfor det fremsatte Lovforslag, idet jeg dog forbeholder mig min Stilling med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder, men det er vel ogsaa Tanken, at Lovforslaget skulde undersøges i et Udvalg, og dér kan vi drøfte dette.

Jeg ved ikke, om 60 pCt. af Skibets Vurderingssum er den rigtige Grænse at gaa op til. Jeg er heller ikke med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 om, at Laanene er afdragsfri i de første 3 Aar og derefter skal amortiseres med 10 pCt. aarlig, sikker paa, om det ikke er for strengt et Krav at stille til Laantagerne, at de skal afdrage Laanet i Løbet af 10 Aar. Hvad angaar Bestemmelsen i § 6 om et Driftslaan paa 10 000 Kr. til Sejlskibene, hvorefter man skulde kunne gaa op til en Grænse af 85 pCt. af Skibets